

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 23ης Φεβρουαρίου 2006 *

Στην υπόθεση C-441/04,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Landesgericht Klagenfurt (Αυστρία) με απόφαση της 13ης Αυγούστου 2004, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 20 Οκτωβρίου 2004, στο πλαίσιο της δίκης

A-Punkt Schmuckhandels GmbH

κατά

Claudia Schmidt,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Rosas, πρόεδρο τμήματος, J.-P. Puissochet και U. Löhmus (εισηγητή), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: R. Grass,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η C. Schmidt, εκπροσωπούμενη από τον A. Seebacher, Rechtsanwalt,
- η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Pesendorfer,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον B. Schima,

κατόπιν της απόφασεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- ¹ Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ.

- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας μεταξύ της εταιρίας A-Punkt Schmuckhandels GmbH (στο εξής: A-Punkt) και της C. Schmidt με αντικείμενο την παύση από τη δεύτερη της δραστηριότητας της κατ' οίκον πώλησεως αργυρών κοσμημάτων.

Το εθνικό νομικό πλαίσιο

- 3 Το άρθρο 57, παράγραφος 1, του αυστριακού κώδικα περί εμπορικών, βιομηχανικών και βιοτεχνικών δραστηριοτήτων (Gewerbeordnung, BGBl., 194/1994, στο εξής: GewO) απαγορεύει την κατ' οίκον πώληση και τη συγκέντρωση παραγγελιών ορισμένων εμπορευμάτων, μεταξύ άλλων των αργυρών κοσμημάτων, ορίζοντας τα εξής:

«Απαγορεύονται οι επισκέψεις στους ιδιώτες με σκοπό τη λήψη παραγγελιών σχετικά με την πώληση συμπληρωμάτων διατροφής, δηλητηρίων, φαρμάκων, ιατρικών βοηθημάτων, ωρολογίων και ωρολογίων χειρός από πολύτιμα μέταλλα, χρυσών προϊόντων, όπλων και πολεμοφοδίων, ειδών πυροτεχνικής, καλλυντικών, επιτύμβιων πλακών, επιτύμβιων μνημείων και των παρελκομένων τους καθώς και στεφανιών και άλλα επιτύμβιων διακοσμητικών. Απαγορεύονται επίσης οι διαφημιστικές επιδείξεις, συμπεριλαμβανομένων των διαφημιστικών και συμβουλευτικών συγκεντρώσεων που διοργανώνονται σε ιδιωτικές κατοικίες και απευθύνονται σε ιδιώτες ανεξαρτήτως από το αν η διαφημιστική επίδειξη διοργανώνεται από τον ίδιο τον επιτηδευματία ή από τρίτο. [...]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 4 Η C. Schmidt διευθύνει επιχείρηση που εδρεύει στη Γερμανία. Ασκεί το επάγγελμα του πλανόδιου εμπόρου κοσμημάτων εντός της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, πραγματο-

ποιώντας πωλήσεις προς ιδιώτες σε ιδιωτικές κατοικίες. Τους διαθέτει στον τόπο εκείνο προς πώληση αργυρά κοσμήματα και συγκεντρώνει παραγγελίες για τα κοσμήματα αυτά. Η τιμή ανά τεμάχιο των εν λόγω κοσμημάτων δεν υπερβαίνει τα 40 ευρώ.

- 5 Στις 18 Δεκεμβρίου 2003, η C. Schmidt διοργάνωσε, σε ιδιωτική κατοικία, μία «επίδειξη κοσμημάτων» στο Klagenfurt, στην Αυστρία. Κατόπιν της επίδειξης αυτής, η A-Punkt, που ασκεί ανταγωνιστική δραστηριότητα, άσκησε αγωγή κατά της C. Schmidt ενώπιον του Landesgericht Klagenfurt ζητώντας την παύση της δραστηριότητάς της για τον λόγο ότι η δραστηριότητα αυτή απαγορεύεται από το άρθρο 57, παράγραφος 1, του GewO.
- 6 Η C. Schmidt αμφισβητεί τους ισχυρισμούς της ενάγουσας της κύριας δίκης, προβάλλοντας ότι το άρθρο 57 του GewO αντιβαίνει στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων και των υπηρεσιών, όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 28 ΕΚ. Υπογραμμίζει, ιδίως, ότι η κατ' οίκον πώληση αργυρών κοσμημάτων είναι νόμιμη τόσο στη Γερμανία, όσο και στη Γαλλία και στο Ηνωμένο Βασίλειο.
- 7 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Landgericht Klagenfurt αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Πρέπει τα άρθρα 28 ΕΚ και 30 ΕΚ να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι διασφαλίζουν την ελευθερία της εναγομένης να πωλεί, στο πλαίσιο της επαγγελματικής της δραστηριότητας, αργυρά κοσμήματα μέσω επισκέψεων σε ιδιώτες με σκοπό την πώληση και τη συγκέντρωση παραγγελιών με αντικείμενο τα κοσμήματα αυτά;

- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, αποτελεί περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, κατά την έννοια των άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ, ρύθμιση κράτους μέλους που απαγορεύει την πώληση αργυρών κοσμημάτων μέσω επισκέψεων σε ιδιώτες με σκοπό την πώληση και τη συγκέντρωση παραγγελιών με αντικείμενο τα κοσμήματα αυτά;
- 3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως και στο ανωτέρω ερώτημα, εθνική ρύθμιση η οποία κατά παράβαση των άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ απαγορεύει την πώληση αργυρών κοσμημάτων μέσω επισκέψεων σε ιδιώτες με σκοπό την πώληση ή τη συγκέντρωση παραγγελιών με αντικείμενο τα κοσμήματα αυτά προσβάλλει το δικαίωμα εμπορίας αργυρών κοσμημάτων μέσω επισκέψεων σε ιδιώτες με σκοπό την πώληση ή τη συγκέντρωση παραγγελιών με αντικείμενο τα κοσμήματα αυτά;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

- 8 Με τα τρία ερωτήματά του, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν τα άρθρα 28 ΕΚ και 30 ΕΚ αντιβαίνουν σε εθνική ρύθμιση, όπως αυτή του άρθρου 57 του GewO, που απαγορεύει την πώληση και τη συγκέντρωση παραγγελιών αργυρών κοσμημάτων υπό τη μορφή κατ' οίκον πωλήσεως.
- 9 Εισαγωγικά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 57 του GewO επιδιώκει να αποκλείσει μία μέθοδο εμπορίας για αυτό το είδος κοσμημάτων. Εξάλλου, η κύρια δίκη οφείλεται σε μία κατάσταση στην οποία πρόσωπο που διευθύνει επιχείρηση που εδρεύει στη Γερμανία διοργανώνει κατ' οίκον πώληση κοσμημάτων στην Αυστρία. Υπό τις συνθήκες αυτές, το εθνικό σύστημα που απαγορεύει την κατ' οίκον πώληση κοσμημάτων εμπίπτει στις διατάξεις περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων.

- 10 Η οδηγία 85/577/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την προστασία των καταναλωτών κατά τη σύναψη συμβάσεων εκτός εμπορικού καταστήματος (ΕΕ L 372, σ. 31), αφορά την εν μέρει εναρμόνιση των κανόνων σε θέματα προστασίας των καταναλωτών από ορισμένες μεθόδους εμπορίας, μεταξύ των οποίων οι πωλήσεις που συνάπτονται κατά την επίσκεψη εμπόρου σε ιδιώτη.
- 11 Χωρίς να είναι αναγκαίο να αναλυθεί σε βάθος ο βαθμός εναρμόνισης που επιτεύχθηκε από την εν λόγω οδηγία, δεν αμφισβητείται ότι τα κράτη μέλη έχουν την εξουσία, βάσει του άρθρου 8 της οδηγίας αυτής, να υιοθετήσουν ή να διατηρήσουν σε ισχύ διατάξεις προς εξασφάλιση ευρύτερης προστασίας των καταναλωτών από αυτήν που προβλέπει η οδηγία.
- 12 Όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, τα κράτη μέλη μπορούν, για τον λόγο αυτό, να θεσπίζουν ή να διατηρούν την ολική ή μερική απαγόρευση της σύναψης συμβάσεων εκτός εμπορικών καταστημάτων (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 16ης Μαΐου 1989, 382/87, Buet και EBS, Συλλογή 1991, σ. 1235, σκέψη 16, και της 14ης Μαρτίου 1991, Di Pinto, C-361/89, Συλλογή 1991, σ. I-1189, σκέψη 21). Η εξουσία αυτή πρέπει, ωστόσο, να ασκείται στα πλαίσια του σεβασμού της θεμελιώδους αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, έκφραση της οποίας αποτελεί η απαντώσα στο άρθρο 28 ΕΚ απαγόρευση των ποσοτικών περιορισμών κατά την εισαγωγή, καθώς και όλων των μέτρων ισοδυνάμου αποτελέσματος μεταξύ των κρατών μελών (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 25ης Μαρτίου 2004, C-71/02, Karner, Συλλογή 2004, σ. I-3025, σκέψη 34).
- 13 Το Δικαστήριο έχει αποφανθεί όσον αφορά τη συμβατότητα με το άρθρο 28 ΕΚ διαφόρων εθνικών διατάξεων που ρυθμίζουν μεθόδους εμπορίας (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 26ης Μαΐου 2005, C-20/03, Burmanjer κ.λπ., Συλλογή 2005, σ. I-4133, σκέψη 22).
- 14 Όπως επανειλημμένα έχει κρίνει το Δικαστήριο, κάθε εμπορική ρύθμιση των κρατών μελών η οποία είναι ικανή να εμποδίσει άμεσα ή έμμεσα, πραγματικά ή

δυσνητικά, το ενδοκοινοτικό εμπόριο πρέπει να θεωρείται μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος με ποσοτικούς περιορισμούς και ως εκ τούτου απαγορεύεται από το άρθρο αυτό (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 1974, 8/74, Dassonville, Συλλογή τόμος 1974, σ. 411, σκέψη 5, και της 19ης Ιουνίου 2003, C-420/01, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 2003, σ. I-6445, σκέψη 25, και την προαναφερθείσα απόφαση Karner, σκέψη 36).

- 15 Το Δικαστήριο έχει ωστόσο διευκρινίσει, με την απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 1993, C-267/91 και C-268/91, Keck και Mithouard (Συλλογή 1993, σ. I-6097, σκέψη 16), ότι οι περιορίζουσες ή απαγορεύουσες ορισμένους τρόπους πώλησεως εθνικές διατάξεις δεν είναι ικανές να εμποδίσουν το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών υπό την έννοια της νομολογίας της οποίας γενέθλια απόφαση είναι η προαναφερθείσα απόφαση Dassonville, υπό την προϋπόθεση ότι οι διατάξεις αυτές, αφενός, έχουν εφαρμογή επί όλων των σχετικών επιχειρηματιών που ασκούν τη δραστηριότητά τους στην ημεδαπή και, αφετέρου, επηρεάζουν κατά τον ίδιο τρόπο, από νομικής απόψεως αλλά και στην πράξη, την εμπορία των εγχωρίων προϊόντων και των προϊόντων προελεύσεως άλλων κρατών μελών (βλ., επίσης, αποφάσεις της 13ης Ιανουαρίου 2000, C-254/98, TK-Heimdienst, Συλλογή 2000, σ. I-151, σκέψη 23, της 11ης Δεκεμβρίου 2003, C-322/01, Deutscher Apothekerverband, Συλλογή 2003, σ. I-14887, σκέψη 68· Karner, προπαρατεθείσα, σκέψη 37, και Burmanjer κ.λπ., προπαρατεθείσα, σκέψη 24).
- 16 Στη συνέχεια, το Δικαστήριο χαρακτήρισε συγκεκριμένες διατάξεις που αφορούν ορισμένες μεθόδους εμπορίας ως διατάξεις που διέπουν τρόπους πώλησεως, υπό την έννοια της προαναφερθείσας αποφάσεως Keck και Mithouard (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 2ας Ιουνίου 1994, C-401/92 και C-402/92, Tankstation 't Heukske και Boermans, Συλλογή 1994, σ. I-2199, σκέψεις 12 έως 14· TK-Heimdienst, προπαρατεθείσα, σκέψη 24, και Burmanjer κ.λπ., προπαρατεθείσα, σκέψεις 25 και 26).
- 17 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 9 της παρούσας αποφάσεως, το εθνικό καθεστώς που απαγορεύει την επίδικη κατ' οίκον πώληση αφορά μέθοδο εμπορίας. Είναι αναμφισβήτητο ότι δεν έχει ως σκοπό να ρυθμίσει το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών. Ωστόσο, δεν καταλαμβάνεται από την απαγόρευση του άρθρου 28 ΕΚ μόνον αν πληροί τις δύο προϋποθέσεις που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 15 της παρούσας αποφάσεως.

- 18 Όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση, είναι αναμφισβήτητο ότι το άρθρο 57 του GewO έχει εφαρμογή επί όλων των σχετικών επιχειρηματιών που ασκούν τη δραστηριότητά τους στο αυστριακό έδαφος, όποια κι αν είναι η ιθαγένειά τους. Έτσι, πληρούται η πρώτη προϋπόθεση που έθεσε η προπαρατεθείσα απόφαση Keck και Mithouard.
- 19 Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση, είναι αναμφισβήτητο ότι το καθεστώς που απαγορεύει την κατ' οίκον πώληση κοσμημάτων δεν διακρίνει ανάλογα με την προέλευση των επίδικων προϊόντων.
- 20 Επιβάλλεται στη συνέχεια να εξακριβωθεί αν η γενική απαγόρευση της κατ' οίκον πωλήσεως και συγκεντρώσεως παραγγελιών αργυρών κοσμημάτων μπορεί, πράγματι, να δυσχεράνει την εμπορία των σχετικών προϊόντων που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη περισσότερο απ' ό,τι δυσχεραίνει την εμπορία των εγχωρίων προϊόντων.
- 21 Εθνική διάταξη όπως η επίδικη στην υπόθεση της κύριας δίκης ενδέχεται, κατ' αρχήν, να περιορίσει τον συνολικό όγκο των εν λόγω προϊόντων στο οικείο κράτος μέλος και μπορεί, επομένως, να επηρεάσει τον όγκο των πωλήσεων των προϊόντων αυτών που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη. Η διαπίστωση αυτή δεν αρκεί ωστόσο για να χαρακτηριστεί η εν λόγω διάταξη ως μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Keck και Mithouard, σκέψη 13, και της 20ής Ιουνίου 1996, C-418/93 έως C-421/93, C-460/93 έως C-462/93, C-464/93, C-9/94 έως C-11/94, C-14/94 και C-15/94, C-23/94 και C-24/94, και C-332/94, Semeraro Casa Uno κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-2975, σκέψη 24).
- 22 Βεβαίως, όπως το επισημαίνει η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η πώληση κατ' οίκον κοσμημάτων μικρής αξίας μπορεί να φαίνεται καταλληλότερη και αποτελεσματικότερη από την πώληση στο πλαίσιο μιας σταθερής εμπορικής δομής.

Συγκεκριμένα, για τους επιχειρηματίες που ειδικεύονται στα κοσμήματα αυτής της αξίας, η πώληση στο πλαίσιο μιας σταθερής εμπορικής δομής ενδέχεται να προκαλέσει δυσανάλογα υψηλό κόστος.

- 23 Ωστόσο, το γεγονός ότι μια μέθοδος εμπορίας αποδεικνύεται αποτελεσματικότερη και οικονομικότερη δεν αποτελεί επαρκές στοιχείο για να διαπιστωθεί ότι η εθνική διάταξη που το απαγορεύει εμπίπτει στο άρθρο 28 ΕΚ. Συγκεκριμένα, η διάταξη αυτή αποτελεί μέτρο ισοδύναμου αποτελέσματος μόνον αν ο αποκλεισμός της σχετικής μεθόδου εμπορίας επηρεάζει τα προϊόντα που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη περισσότερο από τα εθνικά προϊόντα.
- 24 Συναφώς, δεν αμφισβητείται ότι η επίδικη στην κύρια δίκη απαγόρευση αφορά μία μόνον από όλες τις μορφές εμπορίας των οικείων εμπορευμάτων, μη αποκλείοντας επομένως τη δυνατότητα πωλήσεως των εν λόγω εμπορευμάτων στο εθνικό έδαφος με άλλες μεθόδους.
- 25 Ωστόσο, τα στοιχεία που διαθέτει το Δικαστήριο δεν του επιτρέπουν να καθορίσει με βεβαιότητα αν η απαγόρευση της κατ' οίκον πωλήσεως του άρθρου 57 του GewO επηρεάζει την εμπορία των προϊόντων που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη πλην της Αυστρίας περισσότερο από την εμπορία των προϊόντων που προέρχονται από αυτό το κράτος μέλος. Υπό τις συνθήκες αυτές, εναπόκειται, επομένως, στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει αν πληρούται η προϋπόθεση αυτή και τούτο, ιδίως, υπό το φως όσων αναπτύχθηκαν στις σκέψεις 20 έως 24 της παρούσας αποφάσεως.
- 26 Εάν, κατά το πέρας της εξετάσεως αυτής, το αιτούν δικαστήριο διαπιστώσει ότι η απαγόρευση του άρθρου 57 του GewO επηρεάζει τα προϊόντα που προέρχονται

από άλλα κράτη μέλη περισσότερο από τα εθνικά προϊόντα όσον αφορά την πρόσβαση στην εθνική αγορά, σε αυτό εναπόκειται να αποδείξει αν η απαγόρευση αυτή δικαιολογείται από σκοπό δημοσίου συμφέροντος υπό την έννοια της νομολογίας που εγκαινιάστηκε με την απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1979, 120/78, *Rewe-Zentral*, τη λεγομένη «απόφαση *Cassis de Dijon*» (Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 321), ή από έναν από τους σκοπούς που απαριθμούνται στο άρθρο 30 ΕΚ και αν είναι και ανάλογη με τον σκοπό αυτό και απαραίτητη για την υλοποίησή του.

- 27 Συναφώς, η προστασία των καταναλωτών μπορεί να αποτελέσει δικαιολογία για την επίδικη στην κύρια δίκη απαγόρευση υπό τη διπλή προϋπόθεση ότι η απαγόρευση αυτή είναι κατάλληλη για την εξασφάλιση της υλοποίησης του επιδιωκόμενου σκοπού και ότι δεν βαίνει πέραν αυτού που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού αυτού.
- 28 Κατά την εκτίμηση πρέπει να ληφθεί υπόψη το επίπεδο προστασίας που έχουν οι καταναλωτές βάσει της οδηγίας 85/577 στο πλαίσιο της πώλησεως και της συγκεντρώσεως παραγγελιών των σχετικών προϊόντων.
- 29 Στο πλαίσιο του ελέγχου αυτού, επιβάλλεται επίσης να ληφθούν υπόψη οι ιδιαιτερότητες της κατ' οίκον πώλησεως αργυρών κοσμημάτων, ιδίως ο δυνητικά πλέον αυξημένος κίνδυνος εξαπατήσεως των καταναλωτών που απορρέει από την έλλειψη πληροφορήσεως, την αδυναμία συγκρίσεως των τιμών ή τις ελλείψεις εγγυήσεις σε ό,τι αφορά την αυθεντικότητα των κοσμημάτων αυτών, καθώς και από την αυξημένη ψυχολογική πίεση που υπάρχει όταν η πώληση διοργανώνεται σε ιδιωτικό πλαίσιο.
- 30 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, στα υποβληθέντα ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, όσον αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, το άρθρο 28 ΕΚ δεν αντιβαίνει σε εθνική διάταξη με την οποία κράτος μέλος

απαγορεύει στην επικράτειά του την πώληση και τη συγκέντρωση παραγγελιών αργυρών κοσμημάτων και τη διοργάνωση διαφημιστικών επιδείξεων για τα κοσμήματα αυτά υπό τη μορφή πωλήσεως κατ' οίκον όταν η διάταξη αυτή έχει εφαρμογή σε όλους τους σχετικούς επιχειρηματίες και επηρεάζει κατά τον ίδιο τρόπο, τόσο από πραγματική όσο και από νομική άποψη, την εμπορία των εθνικών προϊόντων και την εμπορία των προϊόντων που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη. Στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει αν, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της κύριας δίκης, η εφαρμογή της εθνικής διατάξεως είναι ικανή να εμποδίσει την πρόσβαση στην αγορά των προϊόντων που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη ή να δυσχεράνει την πρόσβαση αυτή περισσότερο απ' ό,τι δυσχεραίνει την πρόσβαση των εθνικών προϊόντων και, στον βαθμό που συμβαίνει αυτό, να εξακριβώσει αν το σχετικό μέτρο δικαιολογείται από σκοπό δημοσίου συμφέροντος, όπως η έννοια αυτή χρησιμοποιείται από τη νομολογία, ή από έναν από τους σκοπούς που απαριθμούνται στο άρθρο 30 ΕΚ, και αν το εν λόγω μέτρο είναι ανάλογο με τον σκοπό αυτό.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 31 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 28 ΕΚ δεν αντιβαίνει σε εθνική διάταξη με την οποία κράτος μέλος απαγορεύει στην επικράτειά του την πώληση και τη συγκέντρωση παραγγελιών αργυρών κοσμημάτων και τη διοργάνωση διαφημιστικών επιδείξεων για τα κοσμήματα αυτά υπό τη μορφή πωλήσεως κατ' οίκον όταν η διάταξη αυτή έχει εφαρμογή σε όλους τους σχετικούς επιχειρηματίες και επηρεάζει κατά τον ίδιο τρόπο, τόσο από πραγματική όσο και από νομική άποψη, την εμπορία των εθνικών προϊόντων και την εμπορία των προϊόντων που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη. Στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει αν,

λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της κύριας δίκης, η εφαρμογή της εθνικής διατάξεως είναι ικανή να εμποδίσει την πρόσβαση στην αγορά των προϊόντων που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη ή να δυσχεράνει την πρόσβαση αυτή περισσότερο απ' ό,τι δυσχεραίνει την πρόσβαση των εθνικών προϊόντων και, στον βαθμό που συμβαίνει αυτό, να εξακριβώσει αν το σχετικό μέτρο δικαιολογείται από σκοπό δημοσίου συμφέροντος, όπως η έννοια αυτή χρησιμοποιείται από τη νομολογία, ή από έναν από τους σκοπούς που απαριθμούνται στο άρθρο 30 ΕΚ, και αν το εν λόγω μέτρο είναι ανάλογο με τον σκοπό αυτό.

(υπογραφές)